

Rudolf Steiner szociális törvényei

„Miféle intézményeknek kell léteznie ahhoz, hogy az emberek képesek legyenek helyesen gondolkodni a szociális ügyekről, és miféle gondolatoknak kell létezniük, hogy ezek a helyesen működő szociális intézmények megjelenhessenek?” R.S.

1898-ban fogalmazta meg Steiner azt, amit **Alapvető Szociális Törvénynek** nevezett: „A kultúra kezdetén az emberiség olyan szociális formákat igyekezett létrehozni, amelyben az egyéni érdeket feláldozzák az egész érdekéért. Később a fejlődés oda vezetett, hogy az egyén egyre inkább felszabadult a közösség érdeke alól, és kibontakoztak az egyéni szükségletek és képességek.”

1905-ben Steiner megfogalmazott egy második elvet is, amelyet **Szociális Főszabálynak** nevezet és ez így hangzik: „Együtt munkálkodó emberek közösségének boldogulása annál nagyobb, minél kevesebbet tulajdonít magáénak az egyén saját munkájának eredményéből, azaz, minél többet ad le saját munkájának eredményéből társai javára és ezáltal saját igényeit már nem a saját teljesítményéből, hanem egyre inkább mások teljesítményéből elégíti ki.”

A szociális élet mottója (1988): „Csak azt igaznak tekinteni, amihez az egyéni gondolkodásunk vezetett el, csak olyan szociális és társadalmi formákban mozogni, ami mi adunk saját magunknak: ez a mai idők nagy alaptörvénye.”

Rudolf Steiner megfogalmazta a **Szociális Etika Mottóját** is: „Gyógyír csupán az, ha az egész közösség az egyes ember lelkének tükrében képződik, s az egyes ember lelkének ereje hat a közösségben.”

A „Szociális megújulás felé” c. könyvében, bár nem fogalmazott úgy, hogy a **Hármas Tagozódású Szociális Rend** egy törvény lenne, ez mégis ilyennek következtethető, és talán így lehetne megfogalmazni: Egy csoport, intézmény illetve a társadalom egészsége annál jobb, minél inkább megvalósul benne három elv: szabadság a kulturális életben, egyenlőség a jogok és a felelősség tekintetében, és testvériség a munka vagy a gazdasági élet területén.